

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVI. évfolyam 22. szám. 2015. november 15.

Ára 0,80 lej

A múlt felidézése a jelen kötelességei közé tartozik

Ünnepelt a beresztelki gyülekezet

A görgegyi egyházmegyéhez tartozó beresztelki gyülekezet a közelmúltban temploma fennállásának 525. évfordulóját ünnepelte hálaadó istentisztelet keretében.

Cikkünk az 5. oldalon

Az Erdélyi Református Egyház megújítója

Százhusz éves a kolozsvári teológia

Tudományos ülészekkel ünnepelte fennállásának 120 éves évfordulóját a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet. Az eseményen fellépett az alakulásának 25 éves jubileumát ünneplő teológiai vegyes kar, és tiszteletbeli oklevelet vehetett át Herczeg Ferenc budapesti, Gaál Botond debreceni teológiai tanár, valamint Willem van den Brink holland lelkipásztor.

A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet a 16. században kikiáltott erdélyi vallásszabadság eszméinek örököse, amelyre a tanintézmény ma is büszke. Elődje az 1622-ben Bethlen Gábor fejedelem által akadémiai rangra emelt gyulafehérvári iskola, amely mintegy negyven évig a lelkészképzés és a református teológia tudományos központja volt. Innen költözött az intézet Nagyenyedre, ahol a 19. század második feléig nevelte Erdély protestáns papjait. A lelkészképzés Kolozsvárra való áthelyezésének gondolata 1874-ben született meg, ám a fakultás hosszú szakmai vitát követően végül csak 1895 őszén nyitotta meg a kapuit.

A református egyház elkerülhetetlen megújításában a frissen alapított intézet oroszlánrészt vállalt, hiszen az első évtizedekben olyan tanárok kerültek a katedrára, mint

Kecskeméthy István, Imre Lajos, Ravasz László, Makkai Sándor, Tavaszy Sándor, Gönczy Lajos. A kezdeti lelkesedés és munka azonban részben megtört az első világháborúval, hiszen Erdély elszakítása óriási traumát okozott a kisebbségbe került magyarok számára. Mivel a magyar kulturális és civil intézmények túlnyomó többsége kiszolgáltatottá vált a román állammal szemben, a nemzetmegtartás nehéz feladata az egyházra maradt. Az új feladatot azonban ismét sikerrel oldotta meg a fakultás. – Amikor 1895-ben Kolozsváron megnyitották az új lelkészképző teológiai fakultást, még senki sem tudta, milyen eredményt érnek el.

Somogyi Botond

(Folytatása az 5. oldalon)

Pósa Lajos

A jövőndő

Forongva forr felhők közt a jövőndő,
Új hősök és új korszakok születnek.
Göngyölgessük ki szívünk mélyiből
Szent lobogóját honszeretnek.

Álljon alá mind, akinek bölcsőjét
Magyar földön termett fából faragták!
Álljon alá, kinek kenyéradó
Kalászeit honi szellők ringatják!

Magyar dalok lengessék szárnyait!
Magyar érzés ölelje át!
Szeressük egymást mind testvérekül,
Együtt s egyformán a hazát!

Szétfőredve és egymást gyűlölve
Mindnyájan gyengébbek vagyunk;
Szívünk egy cél felé dobogjon,
Egy célra gondoljon agyunk.

Ha millió meg millió kar
Fonódik egybe szép hazánk körül:
Földet rázó, villámrontó viharban
Megállunk, rendületlenül!

Mikor kerül méltó helyére Pósa Lajos?

165 éve született az elhallgatott református mesekirály

A magyar mesekirály a felvidéki Radnóton született 1850-ben. Útja a református szülők paraszti házából, a Gömör és Kishont vármegye szelíd hegyvonulataitól élete 64 éve alatt nagyon messze vezetett. De édesanyja képe, a vidék varázsa, a szülőföld nyelvi kincseshányója elkísérte, s a magyarul imádkozó, daloló kisgyermek, majd felnőtt férfi teremő képzelete újra és újra visszatért a földi fészekhez. Isten-szeretetre, hazaszeretetre, gyermekszerepre tanító prédikátorok és tanítók pallérozták, egyengették szellemi és lelki növekedését a rimaszombati gimnáziumban, a sárospataki lorántffyos, rákóczi, kazinczys református iskolavárosban, el egészen a budapesti bölcsészeti tudományi egyetemig. De a szülőföld tiszta levegője vele vándorolt Szegedre is, ahol írt, írt, írt.

(Folytatása a 6. oldalon)

Tanulságos igék

Elvetve, megtalálva

„Ekkor elmentem melletted, láttam, hogy véredben vergődsz, és azt mondtam neked, amikor véredben voltál: maradj életben! Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled – ezt mondja az én Úram, az Úr – és az enyém lettél.”

(Ez 16,6.8b)

Az Úr példázatban beszél arról, hogy Ő Izráelt kivetett csecsemőként találta meg, és könyörült rajta. Ez sokkoló kép, de az Úrnak épp ez volt a célja. Arra emlékezteti népét, hogy pusztá létét is neki köszönheti. Ez a nép ezt soha nem felejtheti el. Mi lett volna belőle, ha Isten nem könyörült rajta? Megismerkedünk két szülővel és gyermekükkel. Ám a gyermek nem örömet hoz, hisz a szülei csalódtak. Az anya nem szorítja keblére a gyermeket, hanem eltaszítja magától. Az apa pedig kiteszi a mezőre. Nem rettenetes ez? Ha ma ilyesmi történik, azonnal írni róla az újságok, bemondják a híradóban.

A gyermek Izráelt jelképezi, de rólunk is szól. Mi is ilyenek születtünk, ahogy meg is valljuk a bűnvalló imánkban: bűnben fogantattunk és születtünk. Ezért e kép aláztára int minket. Mi sem vagyunk jobbak másoknál, a jobb csak Isten kegyelme, amivel könyörült rajtunk. Mert a történet meglepő fordulatot vesz. Valaki közeledik a kített gyermek felé. Talán egy véletlenül arra sétáló ember? Nem, mert tudatosan közeledik a gyermekhez, nem kerüli el, mint a pap és a lévita a bajba jutott embert. Szíve megtelik könyörülettel. Elhangzik egy csodálatos szó: élj! A szülők azt mondták: halj meg, Isten azonban azt mondja: élj!

Az Úr gondjába veszi a gyermeket, felneveli a lányt, akinek később kritikus korszak kez-

dődik el az életében. Ekkor azonban Isten másodszer is jön, és menyasszonyként magához veszi. Hogyan lehetséges ez? Hát nem tudja, honnan származik? Pogány szülők elhagyott gyermeke. De számára mindez nem akadály, szeretete legyőzi ezeket. A nyolcadik vers arról beszél, hogy a lány számára ez a szerelem kora. A lány igent mondhat a házasságra, és az Úr lehet. Az Úr elárasztja ajándékokkal, dicsőséggel veszi körül. Milyen nagy az a kegyelem, amivel Isten körülveszi népét!

E történetben a mi keresztségünket is láthatjuk. A szülők és keresztszülők jönnek a gyermekkel a karjukon. Tudják róla, hogy bármennyire is kedves, bűnös emberként született. Amikor a lelkipásztor megkereszteli a gyermeket, ugyanaz hangzik el, mint ami az Ezékiel 16-ban: élj! Én beveszlek téged a szövetségembe, te az enyém vagy, én megtartásodat akarom, azt, hogy megismerj, és nekem szolgálj. Mert egy édesanya életet tud adni egy gyermeknek, de ez csak a kisbetűs élet. Az Úr az, aki a nagybetűs Életet tudja az övéinek ajándékozni. Ennek az életnek a középpontjában Jézus Krisztus áll, aki drága áron vásárolta meg és ajándékozta nekünk. Tudunk-e mi így tekinteni a keresztségünkre? Tudjuk-e, hogy az Úr épp úgy könyörült rajtunk, ahogy azon a kített gyermek is könyörült? Érezzük-e azt, hogy annak ellenére szeret és elfogad minket, hogy nem vagyunk számára vonzó emberek? Nem véletlenül nevezzük az Istennel való szövetségünket kegyelmi szövetségnek. Isten érthetetlen kegyelme választott ki minket arra, hogy mi az Ő gyermekei legyünk.

Vigyázzunk, hogy a keresztségünkről soha ne gondolkodjunk lekicsinylő módon, hogy az csak egy szokás, egy külsőség. Isten komolyan vette azt, amikor minket kegyelmi szövetségbe befogadott. Akik a keresztségüket megértették, azok tudják, hogy ezután ők már az Úrnak élnek. Olyan kiváltság ez, amiért nem lehet eléggé hálás lenni. Ez azt jelenti, hogy mindent megkapunk, amire szükségünk van. De ez nemcsak ajándék, hanem ugyanakkor felelősség is. Meglátják-e rajtunk az emberek, hogy mi Isten gyermekei vagyunk?

E részben sem az ítélet szava az utolsó. Csodás ígéretek tesznek népének, és az belekapaszkodhat azokba. Aki ezt a részt elolvassa, az lenyűgözve érzi magát Isten kereső és megbocsátó szeretete által. Milyen kegyelem az, hogy Isten rám tekintett!

Ebben a fejezetben is Krisztus ragyog fel előttünk. Ő volt az, aki értünk elvetett lett.

dig, amíg a kimerültség jelei nem mutatkoztak rajta. Ekkor megkérdezte a levegő után kapkodó tanítványt:

- Mit éreztél, miközben a víz alatt voltál?
- Rettenetes vágyat egyetlen szippantás levegő után – válaszolt a tanítvány.
- Vajon vágyakozol-e ilyen erősen Isten után is?
- Nem.
- Majd ha ennyire vágyakozol Isten után, meg is fogod Őt találni.

Bányai László

Bibliaolvasó kalauz

December

1.	K	Zak 6,1–8	Jak 1,9–18
2.	Sze	Zak 6,9–15	Jak 1,19–27
3.	Cs	Zak 7	Jak 2,1–13
4.	P	Zak 8,1–8	Jak 2,14–26
5.	Szo	Zak 8,9–23	Jak 3,1–12
6.	V	Zak 9	Jak 3,13–18
7.	H	Zak 10	Jak 4,1–10
8.	K	Zak 11	Jak 4,11–17
9.	Sze	Zak 12	Jak 5,1–6
10.	Cs	Zak 13	Jak 5,7–12
11.	P	Zak 14	Jak 5,13–20
12.	Szo	Zsid 1,1–4	Ruth 1
13.	V	Zsid 1,5–14	Ruth 2
14.	H	Zsid 2,1–4	Ruth 3
15.	K	Zsid 2,5–18	Ruth 4
16.	Sze	Zsid 3,1–6	Ézs 1,1–17
17.	Cs	Zsid 3,7–19	Ézs 1,18–31
18.	P	Zsid 4,1–11	Ézs 2,1–5
19.	Szo	Zsid 4,12–16	Ézs 2,6–22
20.	V	Zsid 5,1–10	Ézs 3,1–4,1
21.	H	Zsid 5,11–14	Ézs 4,2–6
22.	K	Zsid 6,1–12	Ézs 5,1–7
23.	Sze	Zsid 6,13–20	Ézs 5,8–30
24.	Cs	Zsid 7,1–10	Ézs 6
25.	P	Zsid 7,11–28	Ézs 7
26.	Szo	Zsid 8	Ézs 8
27.	V	Zsid 9,1–14	Ézs 9
28.	H	Zsid 9,15–28	Ézs 10
29.	K	Zsid 10,1–18	Ézs 11
30.	Sze	Zsid 10,19–39	Ézs 12
31.	Cs	Zsid 11,1–22	Ézs 13

Annyira, hogy még az Atya is elhagyta. Amikor vergődött a kereszten, senki sem könyörült rajta. Akik ott voltak, azok közül a legtöbben még a kereszten is gúnyolták. Elhagyottá kellett válnia, hogy mi kegyelembe fogadottak lehessünk.

A napokban mindnyájan a temetőben járunk, felkerestük szeretteink sírját. A kérdés az, miképp állunk meg sírjaik mellett? Azzal a gondolattal, hogy ők elmentek és elvesztek, vagy pedig azzal, hogy átmentek, és Istennél élnek. Akik itt az Úrral éltek, akik benne hittek, akiket Ő megtalált, azok halálukban is az övéi maradtak. Akkor már nem kell sajnálnunk, hanem irigyelhetjük őket, hogy már megérkeztek Isten országába. Az a szeretet, amiről e fejezet beszél, majd ott fog beteljesedni és végső valóssággá válni. De hitben már most a miénk lehet, és ez végtelen örömmel töltheti el a szívünket. Így éljünk, s ha majd eljön az idő, így tudjunk elköltözni az örök dicsőségbe.

Lőrincz István

Vágyakozol igazán Isten után?

Egy indiai tanító azt mondta egyszer tanítványának: ha vágyakozol Isten után, biztosan eljön hozzád.

A tanítvány nem egészen értette, mire is céloz mestere. De később, amikor mindketten a folyóban fürödtek, a mester ráparancsolt tanítványára:

– Merülj a víz alá!

Alig lepte el a víz a fiatalembert, a mester leszorította a fejét, és nem engedte el mindad-

Szabadulás mindennapi börtönünkől

„És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe veték őket...” (ApCsel 16,23)

Isten szabadító munkáját nehezen viseli el, sőt egyéni sérelemként fogja fel az önmagára figyelő ember. Ez előbb közbotránnyá dagad, majd politikai ügyet kreálnak belőle. – Szegény Pál! – ébred bennünk a részvét. Miért nem ügyelt, hol és mit mondhat, meddig mehet el?

Pál és Silás a börtönben is hirdetik Isten Igéjét

Megalkuvó jelenünkben sokan azért nem hallunk Krisztusról, mert sokszor elnémit a félelemből eredő elővigyázatosság. Mert ugyan ki kívánkozik „Filippi börtönébe”?

Pál és Silás börtönszemlélete azonban egészen más. Isten vezetésébe ez is belefér. Hiszik: aki Istent szereti, annak minden javára van. Tudják: az Igének mindig van következménye. Van, aki szabadulni kíván általa, és van, aki érdekei sérelmeként éli meg. Pálék viszont új szolgálati helyszíneként élik meg a gondos őrizetet. Olyan hallgatóságot kapnak, amelynek egyetlen vágya a szabadulás.

Kálvin is különválasztja a keresztyén ember és a hitetlen terheit: „Ha egyforma bajoknak vannak is alávetve a kiválasztottak és a gonoszak, mégis igen nagy köztük a különbség, mert amikor Isten a hívőket megpróbáltatásokkal neveli, az üdvösségről gondoskodik.”

Isten Igéje megtalál élethelyzetem kínzó szorításában, melyekben utat kínál számomra a szabadító Krisztus.

Fábián Tibor

A magyar nyelv napja

November 13-át az Országgyűlés 2011-ben nyilvánította a magyar nyelv napjává, lehetővé téve, hogy évente egyszer a közfigyelem ráirányuljon a magyar nyelvre, amely kulturális örökségünk és nemzeti identitásunk alapja.

Az országgyűlési határozat szerint: „Az Országgyűlés, felismerve azt, hogy a magyar nemzet összetartozását legfőbb szellemi kulturális örökségünk, nemzeti nyelvünk fejezi ki legjobban – tiszteletben tartva hazánk hagyományos nyelvi sokszínűségét, egyben felelősséget vállalva a kisebbségek nyelvhasználatának jogáért –, a nemzet fejlődését és hagyományai őrzését egyaránt szolgáló magyar nyelv

„A magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet.” (Jakob Grimm író, az első német tudományos nyelvtan megalkotója)

„A magyar nyelv ősisége Magyarországon (...) meglepő: úgy találom, hogy átmeneti kőkori nyelv, megelőzte az újkőkori kezdetét (...), az összes helyben maradó nyelv közül a magyar a legrégebbi.” (Grover S. Krantz amerikai kutató)

írási megbecsülésének kifejezése érdekében a magyar nyelvet hivatalossá tevő törvény, a magyar nyelv és nemzetiségéről szóló 1844. évi II. törvénycikk elfogadásának napját, november 13-át a magyar nyelv napjává nyilvánítja.”

1844-ben az Országgyűlés kimondta, hogy a törvénycikk értelmében azután minden törvényt magyar nyelven alkotnak, az országgyűlés nyelve a magyar, az ország teljes területén a hivatalok magyar nyelven kötelesek az ügyintézését végezni, minden iskolában magyar nyelven történik a tanítás. A törvényhozással párhuzamosan megkezdődött a magyar nyelv átalakításának vitája is. A törvény megszületését joggal nevezhetjük a reformkor egyik legnagyobb győzelmének.

Nem minden nyelvnek van azonban saját napja, de létezik olyan nyelv is, amelyiknek kettő jutott. 2001 óta az ENSZ is ünnepli hivatalos nyelveit. Az angol nyelv napját április 23-án ünneplik, William Shakespeare halálának napján. Az arab nyelv napja december 18., mert 1973-ban ezen a napon vált az ENSZ hivatalos nyelvévé. A francia nyelv napja március 20., mivel a Frankofónia Nemzetközi Szervezetét ekkor hozták létre 1970-ben. A kínai nyelv napján, április 20-án Cangjieről emlékeznek meg, mert a legenda szerint ő alkotta meg a kínai írásjeleket. Június 6-a az orosz nyelv, mivel ekkor született Puskin, akit az orosz irodalmi nyelv megeremítőjeként tartanak számon. A spanyol nyelv napja október 12., melyet Spanyolországban a nemzet napjaként ünnepelnek, hiszen ekkor lépett először Kolumbusz Kristóf Amerika földjére.

A román képviselőház is elfogadta azt a törvénytervezetet, amely Romániában is a magyar nyelv napjává nyilvánítja november 13-át. A jogszabály értelmében ezen a napon a magyar nyelv napjára településeken különböző kulturális programokat szervezhetnek, amelyekhez a helyi önkormányzatokon kívül a civil szervezetek is hozzájárulhatnak. A tervezet kiter arra, hogy a közmédia is sugározhat az ünnepre hangoló műsorokat. A törvény kihirdetése után a magyar tannyelvű iskolák ünnepélyes keretek között is megemlékezhetnek a magyar nyelv napjáról.

Iható könyv

Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek. (1Pt 1,22)

A Drinkable Book címet viselő kiadvány első ránézésre olyan, mint bármelyik másik. Mégis az Iható könyv sokkal többet tud, mint a megszokott kiadványok: narancssárga lapjai a megfelelő szűrőbe – a könyv borítólapjába – helyezve megtisztítják a ráöntött szennyezett vizet, és ihatóvá teszik. Lapjait olyan oldattal itatták át, amely olyan anyagot tartalmaz, amely képes a kolera és kólibaktériumok elpusztítására. Egyetlen oldala 100 liter vizet képes 99,9%-os tisztaságúvá tenni, így a legszennyezettebb víz is olyan lesz, mint amihez csak a világ gazdagabb felén juthatnak a fogyasztók.

Szinte felfoghatatlan jótétemény ez, hiszen az ENSZ becslése szerint a világon mintegy 768 millió ember nem jut iható vízhez, és évente mintegy 3,4 millió ember hal meg a szennyezett víz következtében. A könyv lapjaira nem csupán használati utasítást, hanem higiéniai alapszabályokat is nyomtattak, sőt olyan rövid történeteket is, amelyek az egészség megőrzéséről szólnak. A találmány terjesztőinek arra is gondja van, hogy az Iható könyv olyan népek nyelvjárásán is megjelenjen, ahol különösen nagy gondot okoz az ivóvíz hiánya. Emellett a könyv lényegesen olcsóbb, mint más víztisztító berendezések vagy tabletták, így valóban a legnincstelenebbek is hozzá tudnak férni.

A Szentírást olvasva feltűnik, milyen sokszor van szó benne a tisztaság fontosságáról. Egyértelmű, hogy a különféle fertőző betegségek nem terjedtek volna annyira az ó- és középkorban, ha a mózesi tisztasági törvényeket komolyabban vették volna. Ma, miközben már ilyen nagyszerű találmányok is segítenek az egészség megőrzésében, jó, ha figyelünk: a Szentírás nem csupán az emberi test, a használati cikkek tisztán tartására, hanem a lelkünk tisztaságára is figyelmeztet. Miközben pontosan tudjuk, hányan halnak meg a szennyezett víz miatt, kevésbé esik szó arról, hányan pusztulnak bele abba, hogy lelkükbe hull a szennyeződés.

Hogyan tisztulhat meg a lélek? A könyv már rég a rendelkezésünkre áll, csak éppen újra kézbe kell venni azt. Pál apostol szerint: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.” (2Tim 3,16) A Szentírás nagyobb része 2551 nyelven és nyelvjárásra lefordítva áll a rendelkezésünkre. Annak, akinek naponkénti olvasmánya a Könyvek Könyve, megtisztul és meggyógyul a lelke. És gyógyulnak általa azok is, akik a közelében vannak.

Veress László

Iskola a semmiből

Huszonöt éve indult újra a Kolozsvári Református Kollégium

Újraindulásának 25. évfordulóját ünnepelte a Kolozsvári Református Kollégium, a kincses város egyik legrégebbi oktatási intézménye, amely több mint 460 éves múltat tekint vissza. A kétnapos rendezvénysorozaton az iskola tanárain és diákjain kívül számos bel- és külföldi vendég, köztük vén diákok, egykori tanárok, de még amerikai támogatók is jelen voltak.

Az 1989-es romániai forradalmat követően 1990. október elsején indult újra a kincses városban a nagy múltú kollégium, amelyet a kommunizmus idején, 1948-ban államosítottak. A kollégium épületébe fokozatosan román osztályokat költöztettek be, így a nyolcvanas évek végére már román nyelvű líceumként működött.

A református kollégium számos ismert és elismert magyar tudós és költő tanintézményeként vált híressé. Itt tanított Apáczai Csere János, Áprily Lajos, az épület falai közül került ki Bolyai Farkas, Gyulai Pál, Kós Károly, Wass Albert, Szabó Dezső, Reményik Sándor vagy Sütő András. Az iskolának az elmúlt 25 évben sikerült ismét meghatározó intézménnyé válnia nemcsak Kolozsváron, hanem Erdélyben is. Többek között Székely Árpád igazgatónak köszönhetően, aki az alma mater újraindulása óta áll az intézmény élén.

„Úgy indultunk, hogy semmink sem volt. Nem volt épületünk, osztálytermeink, berendezésünk és tankönyveink sem. Csak tanárok és diákok. Ahogy az alapító Csiha Kálmán püspök fogalmazott akkor: az iskolának teste nincs, de lelke van, és élni akar” – emlékezik vissza a kezdetekre az igazgató.

Az iskola 1990-ben négy tantermet kapott egy külvárosi iskolában, ott kellett kezdeni az életet délutáni oktatás keretében. És folytatni ti-

zenkét éven keresztül iskolaépület nélkül. „Sok megpróbáltatásban volt részünk: 12 évig tartó otthontalanság, ellenségeskedés, jogfosztottság. Gondjainkban mindig mellettünk állt egyházunk, és állhatatosak maradtunk” – eleveníti fel a szomorú, nehézségekkel teli első korszakot az igazgató. 2002-ben aztán sikerült beköltözni a Farkas utcai épületbe, amely a kollégium régi, több mint 200 éves ingatlanját jelenti, az újat a mai napig egy román iskola bitorolja az udvarral és más hozzátartozó ingatlannal együtt.

A régi épületet a diákok és tanárok éppen karácsony előtt vehették birtokba. Az iskolának fokozatosan sikerült kidolgozni a hagyományokra épülő, hitvallásos s mégis modern nevelés és oktatás módszereit. „Kiharcoltuk tan-

A Székely Árpád által vezetett kórus az iskola egyik büszkesége

intézetünk helyét Kolozsvár szintjén, és jelen vagyunk Erdély kulturális életében is. Olyan intézetet igyekszünk építeni, amelyben a diákokat erdélyi magyar társadalmunk öntudatos, keresztyén hitben élő tagjaivá neveljük. Eredményeink is erről tanúskodnak” – vallja büszkén Székely Árpád.

Amerikai összefogás az iskoláért

A kétnapos rendezvénysorozat első napján Kovács Tibor iskolalelkész ígértetését követően az iskola védjegyévé vált kórus ünnepi műsorát hallgathatták meg a jelenlevők. Dr. Székely Árpád karnagy vezetésével nemcsak a jelenlegi kórustagok, hanem a régiek is fellé-

tek. A most már 25 éves kórus iskolát megtartó jelentőségét hangsúlyozta Nádas Gabriella is, aki az iskola keresztszülői programjának észak-amerikai koordinátora. Lapunk kérdésére elmondta: a munkát a kilencvenes évek elején kezdte el a Székely Árpád által vezetett kórus észak-amerikai turnéját követően. Az évek során kialakult az a szokás, hogy a támogatott gyerekek levelet írnak az őket segítő amerikai magyar családoknak, így azok első kézből értesülhet-

nek az erdélyi élet nehézségeiről, de szépségeiről is. A sok levél által betekintést nyernek az itteni közösségbe, az erdélyi magyarok kisebbségi létproblémáiba. Így a program nemcsak a diákok anyagi megsegítését jelenti, hanem az amerikai magyarok tájékoztatását is elősegíti – magyarázza Nádas Gabriella. A kezdetekkor mintegy 150 személy adakozott, mára azonban az idősebb generáció kihalt. Egyre kevesebb az adakozó, viszont az összegek nőnek – mondja bizakodva a szervező. Az elmúlt több mint két évtizedben mintegy másfél millió dollárt sikerült támogatásként az iskolának elküldeni, évente 45-50 ezer dollárt. Arra a kérdésre, mi motiválja annyi év után e programnak a koordinálását, Nádas Gabriella elmondta: „szüleim az Érmellékről kerültek ki Amerikába, családi hagyomány volt a magyar közösségek szolgálata, ezt pedig nem lehet egyik napról a másikra elfelejteni még idegen környezetben sem. Bár Kanadában nőttem fel, mindig azzal a tudattal éltem, milyen jó magyarnak lenni. Azért szeretek segíteni azoknak, akik Erdélyben nehéz sorban élnek, mert nem sokon múlt, hogy én is közöttük legyek.”

Csiha Kálmán püspök iskolát újraindító döntésének jelentőségét méltatta Lauer Edit, az Amerikai Magyar Koalíció elnöke. Hangsúlyozta, az egykori püspök ötlete volt az amerikai segélyezés és a keresztszülői program beindítása is. Nem távoli alapítványokról van szó, hanem valódi keresztszülőkről. „Az adományozók között voltak és vannak családok, akik mindennapi jövedelmüket osztják meg az erdélyiekkel, idősek, akik nyugdíjuktól tesznek félre, egykori diákok és kolozsvári elszármazottak, akik őseik, városuk, szüleik iránti tiszteletüket fejezik ki adományaikkal” – fogalmazott Lauer Edit.

Szolgálat a szülőföldön

A köszöntéseket követően Ősz Sándor Előd levéltáros tartott rövid előadást a református oktatás kezdetéről, az iskola múltjáról, ezt követően iskolatörténeti kiállítást lehetett megnézni. Az iskola épületében bemutatják az iskola jubileumi évkönyvét és az iskolatörténeti füzetet, kerekasztal-beszélgetést tartottak a református oktatás jelenéről és jövőjéről. A rendezvény másnapján Kató Béla püspök hirdetett Igét az ünnepi istentisztelet alkalmával, majd Hoppál Péter, az Emberi Erőforrások Minisztériumának kultúráért felelős államtitkára köszöntötte az egybegyűlteket, aki elmondta, a kollégium egykori diákjai elmentek tanulni Európa egyetemre, de visszatértek szülőföldjükre a népüket szolgálni, tudásukat a hazájukban kamatoztatták. Erre van szükség ma is. „Bízunk bennetek, hogy órállókként, örzőkként itt lesztek, és szolgálni fogjátok mindazt, amit Kolozsvár, a kollégium üzen” – fogalmazott az államtitkár. A kollégium vegyes karának ünnepi műsora után felavatták az iskola sportpályáját, amelyet a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium támogatásával újítottak fel.

Somogyi Botond

Múlt és jelen. A kétnapos rendezvénysorozat alkalmával iskolatörténeti kiállítást szerveztek a Farkas utcai templom szentélyében

A múlt felidézése a jelen kötelességei közé tartozik

(Folytatás az 1. oldalról)

Október 25-én zúgtak a harangok, és büszkén hirdették, ismét ünnepel a beresztelki gyülekezet. Ünnepelte ősei nagyszerű munkáját, akik 525 évvel ezelőtt megépítették templomuk elődjét, Isten házáat. Alig kondult meg a nagyharang, már a sokaság betöltötte a templom előtti teret, és mire az utolsót kongták a harangok, már zsúfolásig megtelt a templom imádkozni vágyó hívekkel.

Jó volt látni az emberek arcán az örömet és hálát, hogy részei lehetnek egy lelket melegítő ünnepnek, hogy megérhették templomunk fennállásának 525. évfordulóját. Jó lenne tudni, milyen volt a mai templom őse, hogyan imádkoztak benne az akkori emberek, kik voltak a

lelkipásztorok évszázadokon át. Ha a falak beszélni tudnának, elmesélnék, amit akkor láttak. Hogy az eltelt fél évezred alatt hányszor kellett rajta javítani, újraépíteni. Talán azt is elmondanák, hányan tanulták benne szeretni Istent és imára kulcsolni kezüket. Hányszor szállt magasba zsolnárok vagy himnuszunk gyönyörű dallama. E kérdésekre a választ nem kaphatja meg senki, mert nem maradt fenn írás az akkor történekről. De a ma ünneplők hálát adtak a jó Istennek, hogy az évszázadok hosszú során át, a történelem nehéz időszakában óvta, segítette a hozzá imádkozókat.

A hálaadó istentiszteletet a nagysármási fúvószenekar nyitotta meg, majd Kató Béla püspök a Zsolnárok 31,16 alapján hirdetett Igét. Szabó András, a gyülekezet gondnoka, szeretet-

tel köszöntötte a vendégeket és helyieket. Szép Eduárd helyi lelkipásztor Beresztelke történetéből idézett, a templom fennállásáról, és azoknak az itt szolgált lelkipásztoroknak a nevét sorolta fel, akiről írásos dokumentum maradt fenn. A gyülekezetet köszöntötte Szász Attila görgényi esperes, Rideg Teodor, a helybeli görögkatolikus lelkipásztor és Pantea Mihai, a helybeli ortodox egyház kurátora. A volt beresztelki lelkipásztorok leszármazottai közül Szabó Bertalan – Szabó József (1946–1976 között szolgált Beresztelkén) lelkipásztor fia – köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. A beresztelki gyülekezet volt lelkipásztor, Sütő István nyugdíjas lelkész Szép Eduárd tiszteletes sokoldalú munkáját, a gyülekezet összetartó magatartását méltatta. És valóban: a falu ismét bizonyította, mennyire fontos az összetartás, a közösség formálása.

A köszöntéseket a gyermekek, fiatalok, nőszövetség és az idősek ünnepi előadása követte. A műsorban résztvevők lelkesedése, a szép versek és énekek a magasztosságig fokozták a hangulatot. Köszönetet érdemel a műsort betanító Demeter Aranka tanítónő, Réman Melinda kántor és Szépné Magyarai Ildikó lelkipásztor. Az istentisztelet keretében a templomkertben eltemetett Jánosi Béla (1891–1909 között Beresztelkén szolgált) lelkipásztor sírjára a megemlékezés koszorúját helyezték el a jelenlevők, akik csenddel adóztak az egykori pap emlékének. Ezt követően szeretetvendégségre került sor a kultúrotthonban, ahol kellemes órákat töltöttek együtt a meghívottak és a helyi gyülekezet tagjai.

Magasztos hálaadó ünnep volt. Az egyházközség szerepvállalása és nagyszerű helytállása, a lelkipásztor odaadó munkája vitathatatlan. A múlt felidézése a jelen kötelességei közé tartozik. Ezt a kötelességet kiválóan teljesítette Szép Eduárd lelkipásztor a hívek segítségével. Áldja meg Isten egészséggel, családi békével, hogy együtt lelkes híveivel sziklakemény hitű nemzedéket neveljen.

Cremene Patakfalvi Anna

Kiss Gábor felvételei

Az Erdélyi Református Egyház megújítója

(Folytatás az 1. oldalról)

Az idő Szász Domokost igazolta. Az új fakultás az Erdélyi Református Egyház megújítója lett. Az első világháború után, az útkeresés éve alatt a teológiai tanárok olyan jövőképet vázoltak fel, amelynek középpontjába a missziói népegyház került. Fontosnak tekintették a gyülekezetekben végzett evangelizálást, illetve a nemzet megtartását. Átszervezték a teológia tantervét, előtérbe kerültek a gyakorlati teológia tantárgyai. Emellett a tanárok aktívan részt vettek a belmissziós munka irányításában – mondja Kolumbán Vilmos teológiai tanár.

A második világháborút követően újra nehéz helyzetbe került a lelkészképzés, de az államosítást, a kommunisták egyházellenességét is sikerült – a lehetőségekhez képest – okosan áthidalni. 1948-ban az unitárius és evangélikus egyház vezetőivel való egyeztetéseket követően megalakult a Protestáns Teológiai Intézet, amely mind a mai napig mindhárom felekezet

lelkészképzésének a fellegvárát jelenti. 1990 elején pedig új lendülettel folytatódott mindhárom karon a tanítás. A kolozsvári teológia rendkívül népszerű volt a határon túliak körében, hiszen elmondásuk szerint a családias hangulat, a barátságos erdélyi lélek közvetlensége egyedivé varázsolta számukra a kincses városban eltöltött időszakot.

A teológiának a sokszor zavaros romániai oktatási törvények közepette is sikerült megőriznie önállóságát, nem olvadt be más teológiákhoz hasonlóan az állami oktatási intézményekbe. Az elmúlt néhány évben azonban megcsappant az érdeklődés a teológia iránt. A családias hangulat továbbra is jellemzi a közösséget, de ami természetes volt a kilencvenes években, azt ma már meg kell szervezni, vagyis hogy a fiatalok beszélgessenek, játszanak egymással – meséli Sógor Árpád, a teológia ifjúsági lelkipásztor. – Sógor az érdeklődés hiányát a rengeteg lehetőségnek, a különböző egyetemeken beindított számta-

lan képzésnek is tulajdonítja. Húsz-huszonöt évvel ezelőtt nem volt olyan választási skála, mint ma – mondja. – Az érdektelenség miatt került szóba nemrég az, hogy a teológiának toborzókat kellene tartania az erdélyi református kollégiumok diákjai között. Ez a toborzás divatos, de nem biztos, hogy célszerű, hiszen aki nem érez elhivatást a pálya iránt, Isten Igéjének a hirdetésére, azt hiába csábítják egy modern infrastruktúrával rendelkező egyetemre, később már nem fogja találni a helyét egy számára esetleg idegen környezetben – vallja Sógor Árpád.

A tudományos ülésszakon Buzogány Dezső a református panteonról, Kovács Sándor az unitárius lelkészképzésről, Benkő Tímea pedig az intézet zenei életéről tartott előadást. Sipos Gábor a fakultás épületéről és használatáról, Ősz Sándor Előd az első ötven év teológiai hallgatóiról beszélt, Kolumbán Vilmos pedig az intézetnek a közegyházban betöltött fontos szerepét ismertette. Az ugyancsak 120 éves könyvtár jelenéről és múltjáról Balogh Csaba, valamint Kurta József értekezett.

Mikor kerül méltó helyére Pósa Lajos?

(Folytatás az 1. oldalról)

Sokat, sokféle műfajban. Majd Budapesten Az *Én Újságom* megalapításával sok százezer magyar kisgyermek lelkét táplálta hétről hétre történeteivel, verseivel, dalaival.

Egyházi és irodalmi félreállítás

Reformátusként még kisgyermek koromban nekem is rabul ejtette szívemet a kedves ének, amit milli-ónyi testvérem visszhangzott szerte a Kárpát-medencében: Mennyben lakó én Istenem... Bele is került az egykori jugoszláviai énekeskönyvbe, ahonnan magam is megtanultam. De fájdalmasan tapasztaltam, hogy kimaradt az anyaországi református énekeskönyvből. Mind a mai napig. De bekerült az 1996-ban megjelent Magyar Református Énekeskönyvbe. Ebből a kedves és igaz énekecskéből tudtam meg, hogy mennyben lakó én Istenemet nemcsak én dicsérem énekszóval, hanem Őt dicséri létezésével az egész világ, Neki köszön a kis virág, erős vihar, kis gyenge szél, tenger patak Hozzá beszél...

Miért kellett vajon évtizedeket várni arra, hogy visszatérjen Pósa bácsi drága éneke a hivatalos Kárpát-medencei énekeskönyvbe? Miféle komisz kultúrpolitikai rövidzárlat okozta, hogy ilyen módon is feledtetni akarták alkotásait? Talán azért, mert romlatlan nem anyaországiaként, felvidéki magyarként merete és akarta örözni másokban és önmagában is a magyarságot? Kiknek a szemét, öntudatát zavarta az, ahogyan ő fogalmazott, *Magyar vagyok*

Pósa Lajos

Fáradt vagyok

Hányt-vetett az élet,
Nagyon elfáradtam:
Egy könnyű pehely is
Nehéz teher rajtam.
Olyan jó volna már
A lemenő nappal
A szemem lehunyni!
Az örökös álmot
Akácfa tövében
Csendesen aludni!

Akácfa tövében,
Dalos völgy ölében,
Déliabos pusztán,
Vagy egy erdőszélen.
Akárhoz, csak vess már
Nekem is, Teremtőm,
Egy pihenő ágyat!
Ha köre veted is:
Édesdeden alszom...
Fáradt vagyok, fáradt!

című versében? Mi az ebben a versben, ami akár ma a Kárpát-medencei magyarság számára nem lenne vállalható? És folytassuk a megkezdett kérdést azzal, hogy akik ezt a szégyenletes kultúrpolitikai komisszát elköveték, mit szólnának ahhoz a gondolathoz, hogy

A mesemondó Pósa Lajos történeteit nagy figyelemmel hallgatták a gyerekek

ha támadna egy szlovák, horvát, ukrán, francia vagy olasz költő, s hazája összefüggésében pósásan szólna hazaszeretetről. Merné-e valaki Szlovákiában, Horvátországban, Ukrajnában, Franciaországban vagy Itáliában gúnyolni ezért, kérdésessé tenni ezt a fajta hazaszeretet? Bizonyára nem!

A szovjet bolsevizmus árnyékában

Az okokat kutatva az egyik legalaposabb Pósa-kutató, Kun Miklós Jenő a „hontalan” nagy mesélő nélkülözéséről ezt írta: nem tudhatta, hogy évtizedekkel később, az internacionalista szovjet bolsevizmus időszakában ezért a küzdelméért kell majd bűnhődnie. Arra pedig legrosszabb álmában sem gondolhatott, hogy ugyanaz a lélekölő irányzat lesz majd nemzeti fejlődésünk és kiteljesedésünk legfőbb gátja, amellyel szemben akkor a nagy magyar – és az őszintén magyarosodni vágyó – közönség segítségével meglehetősen sikerrel küzdött: jó kertész módjára kis olvasói lelkébe ültetve a Gondviselésbe vetett hitet, az élet értékeinek megbecsülését, a magyar nyelv, a magyar kultúra és a magyar érzés iránti olthatatlan szeretetet. Igen, politikai és tudatosan beszűkítő kozmopolita kultúrpolitika máig tevékeny szellemi szoldos hada tartotta fenn a kiszorító barikádot.

A legfehérebb szívű költő

A magyar irodalom színe-java ismerte és elismerte istenadta tehetségét, hatalmas alkotóerejét még akkor is, ha szellemileg, irodalmilag egészen más asztalnál ültek. Herczeg Ferenc „a mi gyermekirodalmunk megalapítóját” látta benne. Móra Ferenc, aki 1919-ben a Zeneakadémián rendezett emlékünnepegen tartotta

az emlékbeszédet, a „legfehérebb szívű költő” megjelölést alkalmazta reá, „...akinek bohókás rímeivel kacagni, könnyen kihulló és könnyen száradó könnyeivel sírni és puha ágyukban az Isten elé térdelni időtlen időig fognak még a magyar gyerekek”. Mikszáth Kálmán mondta, hogy Pósa Lajos minden író kortársának hírneve elveszhet, de Pósa Lajos élni fog, míg magyarul beszélnek a magyar földön. Hozzátette a sokkal későbbi kultúrpolitika által befolyásolatlan, elfogulatlan Mikszáth: „Nála tisztább, hübb és igazabb ember és magyar alig dalolt még a mi boldogtalan szép országunkban” – ez volt talán a „bűne”?

A református író, Gyökössy Endre a múlt század 30-as éveiben így adott ízelítőt Pósa világából: „Pósa Lajos versekben írta meg az ő megejtő, szívünkbe dallal besurranó meséit. S ő erősen kiszélesítette a maga verses meséinek határait. A népmesék lelke szerint teljesen magából, az ő örökön üde, friss, naiv, repülő lelkéből röpítette napra s forró, hűsleges, szerető, magyar szívéből bányászta ki apró, rövid, csattanós, kacagó, tréfás meséit. Valósággal elbájolta a magyar gyermekvilágot az ő meseszövése ki-sebb verseivel, mikor rimes sorokban csengette a gyermekek fülébe és szívébe, hogy milyen lagzit csaptak a konyhában a konyhai edények, mikor »házasodott a lapát, elvette a piszkafát«. Mesél az egériskoláról, a farkasról, a miniszterré felcseperedett kecskéről, a dongóról, a prücsökről, a hőscincérről annyi színes, eleven, vidám, kacagó apró mesét, hogy ilyen kincse nemigen van a világ egyetlen országában sem a gyermekeknek.”

Mikor szólnak az iskolai könyvek róla?

Kun Miklós Jenő értékeléséhez nem lehet igenlő szavunkon kívül mást hozzátenni: „Meglehetősen sikerrel küzdött: jó kertész módjára kis olvasói lelkébe ültetve a Gondviselésbe vetett hitet, az élet értékeinek megbecsülését, a magyar nyelv, a magyar kultúra és a magyar érzés iránti olthatatlan szeretetet.” Ez akkora tett, örökség, hogy fel kell(ene) nőnünk hozzá. Mint ahogyan másként lettek felnőttek azok, akiknek fantáziájában, szívében életre kelt Pósa színültig magyar mesevilága. Ez az, ami ma nagyon hiányzik felnőttekből és gyermekekből is. Mert nélküle színtelenebb lett e mai világ, imádságban fogyatkozottabb, magyarságtudatban megszürcültebb a mai magyarság. Kinek jó ez? Pósa imádsága, éneke talán visszalopkodik a szívekből az új Kárpát-medencei énekeskönyvvel is. De meddig kell még várni a tudatlanság, a manipulált kulturális amnézia áldozataként felnövő ifjabb nemzedékeknek, hogy az irodalomoktatásban újra méltó helyére kerüljön a magyar mesekirály? Az indító idézet ismétlése talán e sorok végén elgondolkoztat némelyeket: *Magyarországon akkor lesz valódi rendszerváltás, ha Pósa Lajost ismét tanítják majd iskoláinkban!*

dr. Békefy Lajos

A Nyugat az iszlámizmus cinkosa

Beszélgetés Henri Boulad szerzetessel

Henri Boulad szíriai származású jezsuita szerzetes. A 70-es évek végén az Egyiptomban működő szerzetesek elöljárói tanácsának elnökeként, kalkuttai Teréz anyával egyetértésben szervezte meg az egyiptomi Caritast. 1983-tól Szudánban menekülttáborok szervezésével segítette az ottani népirtás elszűnését. Abszolút önfeláldozó életéért megkapta a francia érdemrend tisztikeresztjét. Számtalan előadást tartott Európában is, beszédei rádiókban is hallhatóak voltak. Az interjút Kocsis Éva készítette a *Kosuth Rádió 180 perc* műsorában.

– Egyre feszültebb a helyzet a Közel-Keleten, mit gondol, mi az a lépés, amivel ezt a helyzetet meg lehetne oldani?

– Kétféle iszlám létezik, és ez mára is igaz. Van az irányítani akaró, erőszakos, és van a liberális, nyitott, toleráns iszlám. Ez a kettősség Mohamed óta létezik, és a Koránban is jelen van. A két irányzat között pedig teljes az ellentmondás. Az első a nyitottságra, a második a térítésre és mérsárlásra fókuszál. Arra már a 9–10. században rájöttek a muzulmánok, hogy választani kell a kettő közül, és a másodikat, az erőszakos iszlámot választották. Bár a történelemben sokan voltak, akik sürgették a toleranciához és nyitottsághoz való visszatérést. Ilyen volt például Abbasid bagdadi kalifa vagy Al-Mamún kalifa. Aztán az 1928-ban alapított Muzulmán Testvériség az élre tört, a céljuk a kalifátus visszaállítása volt. Létrejöttük tulajdonképpen egy ürt pótolta, hiszen négy évvel megalakulásuk előtt Kemal Atatürk megszüntette a muzulmán világ egységét jelképező isztambuli oszmán kalifátust. Képzelnék el azt az ürt, olyan volt, mintha azt mondanák, többé nincs pápa Rómában.

– Tulajdonképpen egy ürt pótol mindaz, ami jelenleg zajlik a Közel-Keleten?

– Ezért volt fontos ez a történelmi visszatérés. Ez a kettősség megmaradt, ami nem az iszlám, az az iszlám ellensége. Nem véletlen, hogy a Muzulmán Testvériség jelképe a két kard keresztben. Ugyanez van Szaúd-Arábia címerében is.

– Az iszlám világban az Iszlám Állam terror-szervezet hol helyezkedik el?

– A radikalizmus teljesen megfelel az iszlám vallás hagyományainak. A legfőbb próféta, Mohamed sokszor maga is részt vett azokban a karavánfosztogatásokban, amelyeket híveinek is megengedett, vagy például árulás miatt lemészárolt 600 zsidót. Tehát amikor az iszlám világ azt mondja, hogy Mohamed a példa, akkor a minta a radikaliz-

mus, a terrorizmus is. De amikor én ezt kimondom, akkor iszlámofóbnak neveznek, holott ez történelmi tény.

– Nem azért mondják, hogy Ön iszlámofób, mert vannak olyan iszlámisták, akik ellenzik a terrorizmust?

– Különbséget kell tenni az iszlám és a muzulmánok között. A muzulmánok nagy többsége kedves, szimpatikus ember. Békeszerető, akik az együttélésre törek-szenek. Azonban az őket irányító kisebbség nem az. Egyiptomban volt olyan, akit azért akasztottak fel nyilvánosan, mert a liberális, nyitott irányt támogatta. A történelem során sokszor próbálkoztak azzal, hogy az iszlámot toleránssá tegyék. Az iszlámnak több nagyon nyitott gondolkodója is van, akik a hitet és az értelmet akarták egyensúlyba hozni. Mindig elítélték őket. Tíz évszázadon keresztül. De mindig voltak olyanok, akik elleneztek a radikalizmust.

– A modern kor egyik nagy kérdése: hogyan lehet a radikális iszlámizmus ellen küzdeni? Lehet-e például fegyverrel?

– Sajnos a Nyugat az iszlámizmus cinkosa. Gentleman's agreement az elv – vagyis politikai, gazdasági és stratégiai okokból a Nyugat úgymond flörtöl az iszlámizmussal. Azt mondják – és hajlamos vagyok elhinni –, hogy Amerika korábban együttműködött az ISIS-szel. Ez a helyzet eszköz lenne az amerikaiak és a pénzvilág számára, hogy rátegye a kezét erre az olajban gazdag területre.

– Tehát a terrorizmus elleni harc az olajért, az ásványkincsekért folytatott harc?

– Igen, úgy gondolom, hogy ez olyan összefonódás, amelyben mindenki megtalálja a számításait. Van egy láthatatlan, manipuláló kéz a háttérben: gondoljon csak Szaddám Huszein vagy Kadhafi bukására, a Bassár el-Aszad elleni harcra, vagy Murszi egyiptomi hatalomra jutására, vagy mindarra, ami Jemenben történik. Mindez azt szolgálja, hogy destabilizálja a térséget.

– Gondolom, azzal egyetért, hogy az ellen mégiscsak tenni kell valamit, hogy keresztények ezreit végzik ki.

– Nyilvánvalóan. De sajnos még a katolikus egyház sem hajlandó szembenézni a dolgokkal. A párbeszéd jegyében nem hajlandó világosan látni, és az igazságot kimondani. A Nyugat a tolerancia jegyében megnyitja a kapuit az intolerancia előtt. Van egy francia város, Roubaix, ahol például a katolikus iskolákban már szinte csak muzulmán tanulók vannak, személyesen jártam ott.

– A Charlie Hebdo tragédiája hogyan lett volna megelőzhető?

– Ez 12 ember halála. Szíriában negyedmillióan haltak meg. Miért koncentrálnak csak a 12 emberre? Mert Párizsban ölték meg őket? És közben a világ tétlenül nézi azt, ami a Közel-

Keleten zajlik. Csak nagyon kevesen nyújtottak segítséget.

– A másik ezzel összefüggő probléma a bevándorlás kérdése. Azt mondja a magyar miniszterelnök, hogy a bajban lévő embereket meg kell menteni, de akik kihasználják ezt a szolidaritást, azokat nem lehet beengedni Európába. Mi a jó megoldás?

– Érdekes, hogy az integrációval nem volt minden bevándorlónak gondja. Hogy van az, hogy szinte csak az iszlám az, amelyik nem képes az integrációra? És ki is mondják: nem akarunk integrálódni, hanem mi fogunk titeket integrálni. És ehhez a terv a következő: az első a bevándorlás, amely tudatosan tervezett. A másik a gyermekszülés. Mondják is, hogy „asszonyaink méhén keresztül fogjuk meghódítani Európát”. És tessék: az európaiaknak 1-2 gyereke van, a muzulmánoknak 5-10. Néhány éven belül a demográfiai egyensúly megbillen. Ez matematika. És a harmadik a megtérés. A Nyugat elvesztette vallási gyökereit és morális tartását. Emiatt az iszlám – főleg a fiataloknak – igazodási ponttá vált, amit a Nyugat már nem tud megadni. És mindaz, amit bal liberálisnak nevezünk, az ebbe az irányba mutat. Ilyenkor persze rögtön mondják: ó, akkor te jobboldali vagy? Nem, én az igazság pártján állok, Jézus pedig azt mondja, az igazság szabaddá tesz. Európa, a Nyugat már nem szabad sem politikailag, sem erkölcsileg. Engem nyugtalanít Európa céltalansága. Már nem hiszünk semmiben sem. Hogy mit tegyünk? Elég bátornak kell lenni az igazságot kimondani. Akár azon az áron is, hogy elvágják a torkunkat. Az egyik esély ma a világháló. A Facebook, amely elindította Egyiptomban is a forradalmat. Európának pedig vissza kell nyernie az erkölcsiségét és a hitét, amit a második világháború után elvesztett. Ez az első és legfontosabb feladat.

– Egyetért a bevándorlás szigorításával?

– Nagyon helyes, ha segítjük az embereket. De van, amit úgy nevezünk, hogy a „tolerancia küszöbe”. Ez azt jelenti, hogy ha valakit találunk az utcán és hazaviszem, enni adok neki, és igyekszem a problémáit megoldani, ám egyszer csak azt mondja, hogy neki nem egy, hanem két szoba kell, és ne délben legyen ebéd, hanem 3-kor, akkor elküldöm az otthonomból. Jézus azt mondta, „legyetek szelídek, mint a galamb, és okosak, mint a kígyó”. Európa most békés, mint a galamb, de elfelejtette a másik utat. A nyitottság, a tolerancia, az emberi jogok nevében eladjuk a házainkat, eladjuk az országunkat, eladjuk a kultúránkat, és eladjuk az identitásunkat. Nagyon sokan figyelmeztetik Európát, de nem akarja meghallani. Amikor majd megérti, késő lesz. És ez nagyon hamar bekövetkezik. Európa fővárosában, Brüsszelben a leggyakoribb név, amit a gyerekeknek adnak: a Mohamed. Brüsszel 40 százaléka muzulmán.

– Optimista a jövőt illetően?

– Ha nem lennék optimista, nem lennék keresztény. Az optimizmusomat úgy hívják, reménység. Emberi szempontból katasztrófa felé haladunk. De hiszek a lélekben, hiszek a történelem irányában.

• **Lelkészerkezleti szövetség.** Mintegy 250 lelkipásztor vett részt október 13–14. között egyházkerületünk lelkészerkezletén Szovátán. A találkozón a jelenlevők a lelkipásztori szolgálat kihívásairól beszélgettek, de téma volt a migránskérdés is. Móricz Árpád délvidéki lelkipásztor saját tapasztalatai alapján mesélt a migránsválság kapcsán kialakult helyzetről. Gáll Sándor igazgatótanácsi kancellár pedig az egyházkerület mediátori szolgálatát mutatta be. A fórumbeszélgetésen Kató Béla püspök beszámolójában kitért a migránsválságra, majd a romániai kistelepülések helyzetére reflektálva elmondta: 10-20 éven belül teljesen átalakul egy-egy település képe, vagy teljesen kiürül. A jelenlegi tendencia az, hogy a nagyvárosok vonzáskörében lévő falvak megmaradnak, a távol eső falvak azonban elszorvadnak. Ám a püspök szerint a kis lélekszámú közösségeket továbbra is pásztorolni kell. A püspök arról is beszélt, hogy a jelenlegi lelkesi állomány nem tartható fenn, ha a települések kezdenek eltűnni. Figyelmeztette ugyanakkor a lelkipásztorokat az egymás iránti szolidaritás fontosságára is. Elhangzott: a kis gyülekezetek támogatása sem fog örökké tartani. Ha nem lesz majd támogató, akkor ezt a kérdést belülről kell megoldani.

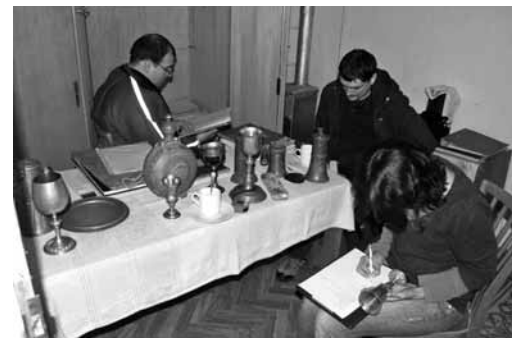
• **Szörványdíjak.** A Szeben megyei Balázstelkén 23. alkalommal adták át a Czelder Mártonról és Földes Károlyról elnevezett szörványdíjakat. Ebben az évben két Szeben megyei egyház- és közösségépítő részesült a rangos kitüntetésben. A világiaknak járó Földes Károly-díjat Szabó Károly bolyai nyugalmazott tanító kapta, a lelkészt pedig Kiss Csaba balázstelki lelkipásztor. A házigazda lelkész igehirdető szolgálata után Vetési László köszöntötte az ünnepelteteket, a balázstelki,

pócstelki és báznai híveket, majd Jenei Tamás belmissziói előadó ismertette a díj alapítását és célját. Szabó Károly tanító munkásságát lelkipásztorra, Zsebe Attila mihályfalvi lelkész méltatta, Kiss Csabát pedig Szegedi László esperes mutatta be.

• **Határokon átvélő presbiter-továbbképzés.** A magyarói és az anyaországi dunaszentbenedeki egyházközség presbitériuma 2014 novemberében hosszú távú presbiterképzést indított útjára. Idén a magyaróiak utaztak a magyarországi településre. Imre Zita lelkipásztor nő köszöntése után Farkas István és Farkasné Tóth Zsuzsanna lelkész házaspár tartottak előadást *Isten szolgálja: a presbiter* címmel. Ezt kiscsoportos megbeszélés követte, melynek során a szolgálat nehézségeiről, az egyéni kezdeményezések és az önkéntes szolgálatot felvállalók hiányáról esett szó. A családlátogatás terén is sokat kell változtatni, beszéltünk arról, milyen munkacsoportok léteznek egy presbitériumon belül. Végül kijelentettük: érezzük a lelki és anyagi feladataink fontosságát, nagyságát és felelősségét, ezért fontos nekünk hasonló képzéseken részt venni, ahol presbiter és felesége egyaránt jelen van. Istentisztelet után a magyarói gyülekezet presbitériuma nevében Zsigmond István gondnok átadta azt az ajándékot, mely a további kapcsolat megerősítését is szolgálhatja: templomot, úrasztali kelyhet és Magyaró címerét tartalmazó festett tányért. A helyi gyülekezet presbitériuma Kálvin János *Institucióját* adományozta azzal a kikötéssel, hogy bátran vegyék kézbe e köteteket a presbiterek is, mert sok hasznos információ, a szolgálatra megerősítő gondolat található benne – hallhattuk Samu János benedeki gondnok felszólalásában. (Takács Malvin)

A pillanat történelme

Minden tárgynak története van. Legyen az műtárgy, munkaeszköz vagy egyszerűen csak egy darab kő... Tárgyak között élünk, körülvesznek, használjuk és értékeljük őket... Egyházi tárgyaink, úrvacsorás kelyheink, tányérjaink és használati eszközeink jó darabon át elkísérik a történelmet, miközben nemzedékek változnak. Egy ideig minket is szolgálnak, míg az időben párhuzamosan mellettük éljük múló napjainkat. Igaz, ők is mulandóak, de az idő velük kissé engedékenyebb. Amit tehetünk: szakszerűen megőrökítjük azt az állapotot, amelyben találjuk őket, hogy utódaink is tudjanak majd róluk. Ezt tette a toldalági gyülekezetben kutatómunkát végezve Kovács Mária Márta művészettörténész, a Maros Megyei Múzeum muzeológusa, Tamásné Horváth Iringó művészettörténész, dr. Tóth Levente egyháztörténész és Ősz Sándor Előd egyházkerületi levéltáros. Szorgalmasan fényképeztek és írtak, mértek, csomagoltak és rendeztek mindent. Érdekes már maga a fényképezés is, amely lassan jutott el oda, hogy elfoglalja azt a helyet, amely digitalizált világunkban már

Ötvösjegyek leírása és levéltári munka közben

egyedül az övé, amelyre egyedül hívatott: a pillanat tört részének rögzítését. Ezt tette a Pokoly József néhai egyháztörténész professzor nevét viselő tudós társaság a történelmi görgényi egyházmegye gyülekezeteinek sorában a toldalági és az unokai egyház kegytárgyaival és levéltári anyagával. Megőrökítették őket, hogy legyőzve a múló időt, megmaradjon e tárgyak nyoma az utánunk következő nemzedék számára. Köszönjük!

Székely Levente

Az öröm Isten legszebb ajándéka

Megújult a 130 éves mezőbándi templom

A közösség október 18-án adott hálát, hogy 130 éves templomuk megújult falai között dicsérhetik Istent. A hálaadó istentiszteleten Kató Béla püspök hirdette az Igét 1Thessz 5,16–18 alapján.

Kató Béla prédikációjában hangsúlyozta, Isten népe sosem magát ünnepli, hanem Istent. Arra is figyelmeztette az ünneplőket, hogy Istent nem lehet a templomba bezárni, életünk minden mozzanatának a része kell hogy legyen. Az Igében Isten azt mondja, mindenkor örüljete. Az öröm Isten legszebb ajándéka. A Biblia ugyanis a

felülről jövő, Istentől jövő örömről beszél. „A keresztyén ember a mindenkor örüljete parancsot csak úgy tudja teljesíteni, ha az öröm felülről érkezik. Isten szeretetével a keresztyén ember a szenvedésen, sötét napokon felül tud emelkedni. Az igazi öröm akkor lehet a miénk, ha Istent nem hagyjuk ki az életünkéből. Az Istentől kapott öröm át kell hassa az életünket, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk, akiket szeret” – mondta igehirdetésében a püspök.

Lukácsy Szilámér helybeli lelkipásztor elmondta, ez a mezőbándiak harmadik temploma, hiszen volt egy, amely a reformáció elején épült, majd egy másik, amelyet a feljegyzések szerint sokszor kellett javítani. A gyülekezet 1963-ban még négyezer lelket számlált, az egyházkerület legnagyobb falusi gyülekezete volt. A templom renoválását 2013-ban kezdték el, akkor ugyanis beázott a tető, muszáj volt elkezdeni a munkálatokat.

Az egybegyűlteket köszöntötte többek között Jakab István maros-mezőségi esperes, Nagy Sándor egyházmegyei főgondnok, Szabó Ferenc, a magyarországi mányi testvér-gyülekezet lelkipásztorra, Csige Sándor Zoltán csíkszeredai alkonzul. A szomszéd települések lelkipásztorainak nevében Szabó Andor mezőmadarasi lelkipásztor köszöntötte Igével az ünneplő közösséget. A hálaadó istentiszteleten szolgált az egyházközség kórusa, majd Mészáros János Elek bizonyágtételére került sor. Az eseményen felavatták azt az emléktáblát is, amely a mezőbándi lelkipásztorok névsorát tartalmazza.

Kiss Gábor